

บทที่ 1

The sun didn't shine this morning.

"ฟ้าจ้า ถึงไหนแล้ว เข้าเขตเวอรัมอนต์ริยัง หิมะตกเยอะมัย ถนนแยะเปล่า"

เสียงหวานสดใสของเพลงพิดนผู้เป็นเพื่อนรักที่ดังผ่านลำโพงในรถยนต์ ทำให้ฟ้าใส ลิงหับริกษ์หรือหรีตาด้วยความแปลกใจ เป็นเวลาเกือบอาทิตย์แล้ว ที่อีกฝ่ายเข้าชี้หัวว่านล้อมให้เธอเปลี่ยนใจไม่ไปพักผ่อนยังเคบินโดดเดี่ยวกลางป่าในรัฐเวอรัมอนต์ของครอบครัวหล่อน แล้วไปหาหล่อนที่กรีซแทน ทำเอาฟ้าใสอ่อนใจจนนึกเสียใจที่หักคอเพื่อนให้รับปากให้ยืมบ้านในตอนแรก หญิงสาวพูดซ้ำๆ "พูดจะจำยังจี้ แสดงว่าเลิกโววายแล้วสิ"

"ฮือ ก็ใครชี้ให้เธอใจแข็งไม่ยอมง้อฉันล่ะ ฉันโววายก็เพราะห้วงที่นั่น ที่นั่นทั้งเปลี่ยวทั้งหนาว สัญญาณโทรศัพท์ก็ไม่มี" เพื่อนที่สนิทกันมายาวนานตอบเสียงออดๆ "ตกลงถนนเป็นไง ฉันเพิ่งเช็คพยากรณ์อากาศเมื่อกี้ บ้าอะไรวะ เข้าสปริงมาเป็นเดือนละหิมะยังตกอีก คินนี่ก็จะมีฝนด้วย เธอซัปรดระวังๆ นะ ถ้าฟ้ามืดเกินหรือเห็นท่าไม่ดีก็จอดพักที่โรงแรมแถวนั้นก่อน..."

"ไม่ต้องห่วง หิมะเพิ่งตกตอนเช้าเขตเวอรัมอนต์นี่เอง" ฟ้าใสรีบเบรก

คำบ่นที่ทำท่าจะยืดยาว "เป็นแค่ปุ๋ยบางๆ ตกถึงพื้นก็ละลาย ลมก็ไม่มี
ฉันขับได้สบายมาก"

"เฮ้อ ค่อยหายใจห่วยหน่อย เอเลียตเตรียมของกินของใช้ให้เรียบร้อยดี
โซมะ ฉันก็มีวุ่นๆ กับลูก ตามีโนกับนิโค้จะทำท่าจะเป็นหวัด งอแงระดับสิบ
คอนก็ไม่มีอยู่ ฉันเลยลืมหิ้วไปเช็กเลยอะ"

"เรียบร้อยดี ของกินนี่ฉันอยู่ได้เป็นเดือนเลยมั้ง พวกผ้าห่ม พรหม
หมอนอีกเพียบ เธอจะให้ฉันเอาไปทำไมมากมายเนี่ย ที่เคบินก็มีอยู่แล้ว
ไม่ใช่หรอ" ฟ่ำใสเหล่ตามองกองข้าวของบนเบาะหลังซึ่งเหลือจากใส่ท้ายรถ
กว่าเธอจะรู้ว่าเพื่อนให้ขนของไปมากเกินจำเป็นก็ตอนคนงานจัดเรียงใส่รถ
เรียบร้อยแล้ว เลยคร้านจะให้ขนลงมาอีก "ฉันจะไปอยู่คนเดียว แค่นี้ห้วนเอง
ด้วยนะ"

"เหลือดีกว่าขาดนะ พรหมขนแกะผืนนั้นนะผืนรักของฉันเลย เธอ
เอาไปปูหน้าเตาผิง นั่งอาบไฟอุ่นๆ จิบชา อ่านนิตยสาร สูดกลิ่นควันไม้หอมๆ
ฟังเสียงพินแตกปึกๆ เปรี้ยวๆ โรแมนติกจะตาย"

"ถ้าจะเซ่ตจากขนาดนี้ทำไมไม่ส่งผู้ชายหล่อล่ำมาให้ด้วยเลยละ
ไม่กลัวฉันจิตตกหรือที่อยู่คนเดียวท่ามกลางซีโรแมนติกขนาดนั้นนะ"

เพลงพินส่งเสียงไอแห้งๆ

ความสนใจของฟ่ำใสจับอยู่ที่ป้ายบอกทางสีเขียวริมทาง...
อีกแปดสิบสองไมล์จะถึงเขตเมเปิ้ลมีโตร์

ในที่สุดการขับรถยาวนานหลายชั่วโมงจนปวดหลังเมื่อกันก็จะจบลง
ซะที

เธออดคันแรงแรงแอกนิด ปากก็พูด "เอเลียตกับคนงานบ้านเธอดูแลฉัน
ดีมากเลย โดยเฉพาะเอเลียต ฉันแทบไม่ต้องกระดิกตัวทำอะไร เขาเช็กรถ
ตั้งพิกัดสถานที่ในจีพีเอส เตรียมรายการเบอร์โทรสำคัญ ส่งแม่บ้าน
มาช่วยจัดกระเป๋า จัดการเรื่องอาหาร ประสานงานกับคนเฝ้าเคบิน...

ฉันประทับใจมาก ฝากเธอบอกพวกเขาอีกทีนะ"

แม่ฟ้าใสจะคุ้นเคยกับบัตเลอร์และคนงานของบ้านอันเกลอส ในแมนฮัตตันดี เพราะเคยอาศัยอยู่ที่นั่นช่วงหนึ่ง แต่เธอบินมาอเมริกาคราวนี้เป็นช่วงเจ้าของบ้านไม่อยู่ ต่อให้คุ้นเคยอย่างไรแต่เธอก็ไม่กล้าสั่งงานพวกเขาตามใจ ทว่าพวกเขากลับดูแลจัดการเรื่องต่างๆ ให้อย่างมีประสิทธิภาพและเอาใจใส่

"เหอ ดีแล้ว ฉันบอกไว้เองแหละว่าให้ดูแลเธอดีๆ เผื่อเธอจะเปลี่ยนใจกลับมาอยู่กับเราอีก" หล่อหน้า หางเสียงมีแวคคาดหวังเล็กน้อย "ปีนี้ฉันจะให้โบนัสทุกคนมากมาย เลย ลูกๆ ฉันยิ่งโตยิ่งซนเวอร์วัง ป่วนในบ้านมากแล้วหลังๆ คอนก็อยู่บ้านเยอะขึ้น เซียวใครต่อใครมาบ้านไม่เว้นแต่ละวัน ถ้าฉันไม่มีเอเลียตคอยช่วยรับแขกทำนั่นทำนี่ให้คงแย่ แฮ้อ นี่ฉันชักเริ่มติวรีทธีวิทไฮโซมีผู้ช่วยล้อมหน้าล้อมหลังซะแล้ว...สปอยล์เวอร์"

ฟ้าใสเห็นด้วยกับเพื่อน ถ้าไม่มีเอเลียต ชีวิตเพลงพิดคงยุ่งยากพอควร ชายหนุ่มวัยสี่สิบปลายจากสถาบันอบรมบัตเลอร์และผู้จัดการคฤหาสน์ชั้นนำของอเมริกาคอยดูแลให้ทุกอย่างภายในบ้านอันเกลอสดำเนินไปอย่างราบรื่น บางครั้งยังรับบทเลขานุการกลายๆ ให้เจ้านายด้วย แขกจะไปใครจะมา เพื่อนบ้านจะแต่งงาน หลังคาจะถล่ม เขาสามารถรับมือได้หมด

ครอบครัวของฟ้าใสมีฐานะ แต่ยังไม่ถึงขั้นที่มีผู้จัดการบ้านระดับนี้ คุณริมธาร์ แม่ของเธอยังคงต้องควบคุมดูแลคนงานและเรื่องต่างๆ ในบ้านด้วยตัวเอง ซึ่งทำนั้นก็ชอบอย่างนั้นมากกว่าวิธธีวิทแบบเจ้านายชั้นบนอย่างในซีรีส์อังกฤษย้อนยุค คิดถึงตรงนี้ ลู่ๆ ฟ้าใสก็นึกถึงบัตเลอร์อังกฤษดั้งเดิมคนเดียวที่เคยได้รู้จัก

"เออ เพลง บัตเลอร์ของน้าอเล็กซ์ เขายังทำงานให้น้าอเล็กซ์อยู่รีเปล่า" เธอถาม และถ้าเธอมีตาทิพย์คงได้เห็นเพลงพิดซึ่งอยู่ห่างออกไปเป็นพันๆ ไมล์ สะดุ้งโหยง

"หืมมมม ทำไมลู่ๆ พุดถึงน้าอเล็กซ์ขึ้นมา..."

คิ้วเข้มโค้งได้รูปสวยของฟ้าใสขมวดจับ "ฉันพุดถึงบัตรเลออร์ของเขา ไม่ใช่ตัวเขาซะหน่อย"

"แหะๆ...เขายังอยู่ ยังทำงานให้น้าอเล็กซ์ที่บ้านที่ลอนดอนเหมือนเดิม ลูกพี่ลูกน้องเขาที่เป็นบัตรเลออร์ของลอร์ดเบิร์กเลย์ พี่ชายน้าอเล็กซ์ก็ยังมีอยู่... ตกลงเธอถามทำไมอะ"

"ก็แค่นี้ก็ถึงขึ้นมา ไม่มีอะไรหรอก"

ฟ้าใสนึกถึงบัตรเลออร์ท่าทางหัวสูง หน้าตาไร้อารมณ์คนนั้น เขาช่างเยือกเย็นได้ตลอดเวลา แม้แต่ตอนที่พวกเธอ...หรือพุดให้ถูกคือเพลงพินเกือบทำทาร์นเข้าสู่อายุร้อยกว่าปีของเจ้านายเขาใหม่เป็นจุดระหว่างที่พวกเธอไปพักคราวไปเที่ยวอังกฤษกันยกกลุ่ม

หลังเหตุการณ์ใหม่ๆ ผ่านไป ท่าทางที่ฮาโรลด์จับตาดูพวกเธอเหมือนเหยี่ยวจ้องเหยื่อกัยกระดับความน่ากลัวไปเป็นผีดิบจ้องเส้นเลือดลำคอแทน

"ดูเหมือนนาซีบัตรเลออร์นี่จะเป็นที่นิยมในตระกูลเขาอะ" หญิงสาวตั้งข้อสังเกต มือบังคับพวงมาลัยพารถแล่นผ่านโค้งถนนท่ามกลางป่าไม้ไร้ใบอย่างนุ่มนวล การขับรถบนถนนสวยๆ เงียบสงบก็ทำให้ผ่อนคลายดีเหมือนกัน

"คงจั้น เห็นว่าเป็นกันมาหลายรุ่น" เพลงพินเออออ เว้นจังหวะไปนิดก่อนพุดไปอีกเรื่อง "นี่ฟ้า น้าอเล็กซ์ก็เพิ่งบินไปนิวยอร์กแหละ...ไปพักที่บ้านฉัน"

น้ำเสียงเหมือนโยนหินถามทางของเพื่อนทำให้ฟ้าใสเอะใจแปลกๆ

"อือฮึ...แล้วไง..."

"ก็แค่...ฉันเสียตายเป็น คลาดกันนิดเดียวเอง บางทีเธออาจไม่ไปเวอร์มอนต์แล้วอยู่เป็นเจ้าบ้านต้อนรับน้าอเล็กซ์ให้ฉัน แล้วเธอก็จะได้มีเพื่อนอยู่ด้วย มีคนกินข้าวเป็นเพื่อนจริงๆ"

นี่ซักไม่ชอบมาพากล ฟ้าใสคิด ไม่ใช่ว่าเธอมีสัมผัสพิเศษ แต่เพราะ

รู้จักเพื่อนรักดี เพลงพิณเป็นคนทีอ่านง่ายเหมือนหนังสือนิยายฆาตกรรม เลเวลตั้นๆ...เหยื่อโดนฆ่าอย่างไร ใครเป็นฆาตกร ในบทแรกๆ มักสาดเบาะแส เอาไว้เต็ม

"ฉันไม่เคยมีปัญหากับการอยู่คนเดียวทำอะไรคนเดียวอยู่แล้วนี่ เพลง... บอกก่อนเลย ห้ามเล่นบทแม่สื่อบ้าง กับฉันเด็ดขาด โดยเฉพาะกับคนใกล้ตัว อย่างน้ำอเล็กซ์ด้วย" เธอเอ่ยเสียงเข้มจัด

"บ้าา แม่สื่ออะไร ไม่มี คิดมาก เธอที่ชอบมองฉันในแง่ร้ายอยู่เรื่อย"

"ไม่มีก็ดีแล้ว แต่ถือว่าฉันเตือนแล้วนะ ถ้าเธอทำอะไรแผลงๆ ละก็..." เธอลากเสียงทิ้งท้าย ให้เพื่อนคิดเอาเองว่าควรโดนลงโทษอย่างไร

"แหะๆ ฉันรู้หรือก่อนว่าเธอไม่ชอบทำนลอร์ดผู้ดีๆ อย่างน้ำอเล็กซ์หรือก สเป็กเธอต้องคนไทย ผิวแทนๆ กล้ามแน่น มีลักยิ้ม ติดดิน ใจดี รักสัตว์..."

ใบหน้าคมคายประดับรอยยิ้มอ่อนโยนผุดวาบขึ้นในหัวฟ้าใส ตามมาด้วยอาการเสียดแทงในอก เธอก็ดริมฝีปากข่มกลั้นความมังหวงหนักแสนคุ้นเคย หายใจเข้าออกยาวๆ แล้วตัดบทเพื่อนที่กำลังพูดแจ้วๆ "เพลง ฉันกำลังจะขับ ขึ้นเขา ขอวางสายก่อนนะ เธอไปดูนิโคกับตามิโนะเถอะ จับแยกกันด้วยละ ถึงจะเป็นหวัดเหมือนกัน แต่อาจจะคนละเชื้อก็ได้"

"อ่า โอเคๆ ขอบใจมาก...พอถึงบึงการ์เน็ตก็ส่งข้อความมาบอกฉันนะ"

ที่นั่นเป็นพื้นที่สุดท้ายที่ยังมีสัญญาณโทรศัพท์ จากนั้นจนถึง เขตเมเบิลมีโดว์ซึ่งที่ดินของเพลงพิณตั้งอยู่จะเป็นพื้นที่อับสัญญาณ

"ได้ ผากจูบหลานๆ ทั้งสาม แล้วก็ลูกสาวฉันด้วยนะ บอกว่าฉันคิดถึง เท่าฟ้าเลย"

เพลงพิณมีลูกฝาแฝดสองคู่ นิโคลอสกับตามิอาโน วัยอนุบาล กับ สองสาวเพชรากับปารีสที่เพิ่งหัดยืน ทั้งสี่คนหน้าตาน่ารักราวกับเทพดา นางฟ้าน้อยๆ แต่เด็กหญิงปารีสพิเศษตรงเป็นลูกสาวอุปถัมภ์ของเธอด้วย

"ยะ คิดถึงมากก็น่าจะมาหา มาพุดให้หายคิดถึง ไม่น่าไปปลีกวิเวกเลย..."

เพลงพิณก่อนขอต่ออย่างอดไม่ได้ "เอาล่ะๆ ขับรถดีๆ ละ ถ้าขากลับไปไม่อยากขับ ก็บอกได้เลย เตียวฉันให้ ฮ. ไปรับ อ้อ รู้ใช่ไหมว่าแซมจะแวะเข้าไปที่เคบินทุกวัน เพื่อเธอขาดเหลืออะไร..."

ฟ้าใสส่ายหน้า คนดูแลที่ตีนอายุหกสิบกว่าแล้ว แม้จะยังแข็งแรงดี ขนาดดูแลฟาร์มเล็กๆ ของตัวเองได้ก็ตาม แต่เขาก็อยู่ห่างออกไปเป็นสิบไมล์ "ทราบคนแก่ของเธอ บอกให้เขามาวันเว้นวันก็ได้ ฉันดูแลตัวเองได้ ไม่ใช่ไม่เคยไรด์ทริปคนเดียวซะหน่อย อ้อ ขอบใจที่ให้ยืมเจ้าเป็ยกปุ่นนะ ขับดีมาก แล้วฉันจะล้างให้เอี่ยมกับเติมน้ำมันคืนให้"

"อู๊ย ไม่เอาๆ ไม่ต้องเติม ถือว่าเธอไปตรวจเคบินให้ฉันไง ของของฉันก็เหมือนของของเธอ บ้านฉันก็เหมือนบ้านเธอ พับมารยาทใส่กระเป๋าก็ไปเลย ขอบใจอยู่ได้"

หัวใจฟ้าใสละมุนลงกับถ้อยคำเรียบง่ายแต่เปี่ยมไปด้วยความหมายนั้น "รักเธอนะ ขอบใจที่ดีกับฉันเสมอ"

เพลงพิณเงียบไปเล็กน้อย ทำเสียงอี๊ดอี๊ดเหมือนจะพูดอะไรบางอย่าง แต่เสียงเด็กร้องให้กับเสียงคนงานหญิงพูดภาษากรีกดังลอดเข้ามาในสายเสียงก่อน ฟ้าใสเลยตัดบท "ไปดูลูกได้แล้ว ฉันวางละนะ ถึงบึงการ์เน็ต จะเมสเสจหา"

"จะๆ พักผ่อนให้เต็มที่นะ" เพื่อนรักหยุด ก่อนเสริมเสียงเบา "รักเธอนะ"
"อ้อ เหมือนกัน" ฟ้าใสตอบเสียงต่ำ ทั้งเขิน ทั้งแปลกใจกับท่าทีของเพื่อนผู้มีนิสัยปราดเปรี้ยวโผงผาง

พอเพลงพิณวางสายไป บรรยากาศในห้องโดยสารของฟอร์ซ คาเยนน์ ก็เหลือเพียงเสียงครางต่ำของเครื่องยนต์ ฟ้าใสเลยกดเปิดเพลงจังหวะแรงๆ และเร่งเสียงให้ดัง ปากอิมฮัมตามเสียงดนตรี ตามองถนนลาดยางคดเคี้ยว ขาวปราวด้วยปุยมิละ ผืนดินของป่าสองข้างทางยังมีหิมะสูงเป็นฟุต สร้างความผิดหวังให้หญิงสาวอยู่บ้าง เพราะปกติช่วงนี้ของปีหิมะจะละลาย

เกือบหมดแล้ว ต้นไม้จะเริ่มแตกตุ่มเล็กๆ ตามกิ่งก้าน ดอกไม้ดินจะเริ่ม
แทงหน่อ ผลิซ้อดอก โดยเฉพาะดอกโครคัสที่เธอชอบมาก แต่นี่ยังขับ
ขึ้นเหนือ กองหิมะข้างทางก็ยิ่งสูง หากทางการไม่ได้กวาดหิมะบนถนน
เป็นระยะ เธอคงขับรถลำบากน่าดู

นับวันอากาศของโลกยิ่งทวีปรีตขึ้นทุกที

รถแรงม้าสูงราคาหลักแสนดอลลาร์ไต่ขึ้นถนนสูงชันอย่างสบายๆ
ทั้งให้ความรู้สึกหนักแน่นมั่นคงราวกับนั่งอยู่ในรถถัง ฟ่ำใสอดคิดถึงเพื่อน
ผู้เป็นเจ้าของมันไม่ได้ แม้การแต่งงานกับมหาเศรษฐีนักธุรกิจระดับโลก
จะทำให้วิถีชีวิตของเพลงพัฒนาไป ทว่าความเป็นเพื่อนที่ดีของอีกฝ่าย
ไม่เคยเปลี่ยนแปลง เช่นเดียวกับเพื่อนอีกสี่คนในกลุ่ม

ความสัมพันธ์ของสาว ๆ แก๊งดอกไม้ยิ่งเหนียวแน่นแม้เวลาจะผ่านมา
เกือบยี่สิบปี

สองสามปีหลังนี้ฟ่ำใช้เวลากับเพลงพัฒนามากกว่าเพื่อนคนอื่น เริ่มจาก
เธอมาฝึกงานในโรงพยาบาลสัตว์สังกัดมหาวิทยาลัยชื่อดังทางตอนบนของรัฐ
รัฐนิวยอร์กเพื่อเตรียมคัดเลือกเข้าเรียนต่อเฉพาะทางสายสัตวแพทยศาสตร์
ส่วนครอบครัวเพลงพัฒน์ซึ่งมีบ้านอยู่บนเกาะส่วนตัวกลางทะเลประเทศกรีซ
มีปัญหาผู้อพยพจากตุรกีล่องเรือมาขึ้นเกาะและก่อจลาจลเรียกร้องให้
คอนสแตนติน อันเกลอส สามีของเพลงพัฒน์ใช้เรือในกิจการเดินเรือของเขา
รับส่งผู้อพยพไปยังแผ่นดินใหญ่ ชายหนุ่มเลยตัดสินใจพาลูกชายฝาแฝดกับ
ภรรยาที่กำลังตั้งครรภ์ย้ายมาอยู่อเมริกา ระหว่างที่ธุรกิจของคอนสแตนติน
ยังไม่เรียบร้อยและเขาต้องเดินทางบ่อยๆ ฟ่ำใสเลยลงมาอยู่เป็นเพื่อนเพลงพัฒน์
กับเด็ก ๆ ทุกวันหยุด ภายหลังเมื่อเธอเปลี่ยนมาเรียนต่อปริญญาโท
ที่มหาวิทยาลัยนิวยอร์ก พวกเขาจึงขอให้เธอพักอยู่ด้วยกันที่บ้านเสียเลย

ส่วนน้ำอเล็กซ์...อเล็กซานเดอร์ เพย์ตัน เจ้านายของฮาโรลด์
บัตเลอร์ซอมบี้ เป็นน้ำชายของอเล็กซิส น้องชายต่างแม่ของคอนสแตนติน

และเขายังเป็นน้ำชายบุญธรรมของณิชา เพื่อนรักอีกคนของเธอด้วย

ส่วนใหญ่เวลาอเล็กซานเดอร์บินมาทำธุระในนิวยอร์กจะพักที่บ้านคอนสแตนติน ฟ้าใสจึงได้พบเขาไปด้วย เขาเป็นผู้ใหญ่ที่น่ารัก ให้ความเป็นกันเองกับคนใกล้ตัว แต่เธอพยายามรักษาระยะห่างกับเขาเสมอ

หญิงสาวไม่เคยบอกใคร...อเล็กซานเดอร์ เพย์ตันมีบางอย่างในตัวที่กระตุ้นให้จิตใจของเธอไม่สงบ

หน้าตาของเขาหล่อเหลาด้วยเครื่องหน้าคมชัดราวรูปสลัก แนวกรามสูง จมูกเรียวตรง สันคิ้วคมรับแนวคิ้วยาวเข้มและดวงตาคมกริบสีฟ้าที่ลึกล้ำ เป็นประกาย ยามเขามองมา เธอจะรู้สึกวูบไหวบนตีนเร้าอยู่ลึกๆ ทั้งที่ไม่ใช่คนที่จะถูกใครหรืออะไรข่มง่ายๆ

ยังไม่ต้องพูดถึงบุคลิกสง่างามแฝงอำนาจอย่างพวกผู้ดีมีตระกูลและนักธุรกิจที่กุมบังเหียนกิจการมูลค่ามหาศาลของเขาอีก

หากเขาเป็นคนอื่น ฟ้าใสซึ่งเกลียดความอ่อนแอคงพยายามพุ่งชนเอาชนะความรู้สึกนี้ แต่อเล็กซานเดอร์ เพย์ตันเอาวูโสเกินไป แข็งแกร่งเกินไป และเป็นคนสำคัญของเธอเพื่อนรัก เธอเลยแก้ปัญหาด้วยการหลบเลี่ยงเขาซะ

แล้วนี่เธอจะคิดเรื่องเขาเป็นคั่งเป็นแควทำไมกัน

หญิงสาวเบรกความคิดตัวเอง สลัดศีรษะแล้วกดเท้าลงบนคันเร่งแรงอีกนิด

เธออยากไปถึงเคบินเร็วหน่อย จะได้มีเวลาสำรวจและจัดเตรียมอะไรๆ ก่อนฟ้ามืด มีพยากรณ์อากาศว่ากลางดึกไปจนถึงเช้าจะมีฝนตก ทำให้หิมะบางส่วนที่ยังหลงเหลือจากฤดูหนาวละลาย หากโซคร้ายอุณหภูมิต่ำลงระหว่างนั้น จะทำให้น้ำที่ละลายกลายเป็นผลึกน้ำแข็ง ถนนจะลื่นมาก จนเสี่ยงต่อการเกิดอุบัติเหตุ พรุ่งนี้ทั้งวันเธอจึงไม่ควรขับรถออกไปไหน

ขับมาอีกพักใหญ่หญิงสาวก็ถึงบึงการ์เน็ต เธอจอดรถยังเว้งข้างทาง แล้วหยิบโทรศัพท์ออกมาส่งข้อความหาเพลงฟิน จากนั้นก็ลงจากรถ

ไปเดินเล่น

ผิวน้ำช่วงกลางบึงแข็งตัวเป็นแผ่นน้ำแข็ง สังเกตได้จากปูยหิมะ ที่ตกค้างเป็นก้อนขาวกระจายเป็นหย่อมๆ ริมขอบน้ำล้อมรอบด้วยพุ่มไม้แห้ง มีแต่กิ่งก้านเปล่าเปลือยสีดำ แพหญ้าบนพื้นดินดูแข็งทื่อไร้ชีวิต กระทั่ง พระอาทิตย์ยังซ่อนอยู่หลังกลุ่มเมฆสีเทา คนทั่วไปคงมองว่าบรรยากาศอึมครึม จนชวนให้หดหู่ แต่ฟ้าใสกลับสุดอากาศสดชื่นเข้าปอดอย่างเบิกบาน ดีใจว่า อย่างน้อยก็ได้เจอกับความเงียบสงบ ต่างกับตอนหน้าไบไม่ร่วงปีก่อน ที่มาตรวจที่ดินกับเพลงพิน ที่นี่เค็กคักไปด้วยผู้คนทั้งนักท่องเที่ยวและ คนท้องถิ่นที่ออกมาทำกิจกรรม ทั้งถ่ายรูป ปิกนิก ตกปลา แม้กระทั่ง พายเรือในบึง จนพวกเรหาค้าร้านจะจอดแหวะ

ฟ้าใสเดินจนรู้สึกหนาวก็กลับขึ้นรถ แล้วเลือกรูปถ่ายสองสามรูป อัฟหลงเฟซบุ๊ก ตามคำสั่งของครอบครัวที่ให้ส่งข่าวเป็นระยะ

นี่ยาวพิมพ์ข้อความ 'อากาศหนาวจัง ขอเข้าถ้ำ จำศีลแพพ' แล้ว กดโพสต์ส่งๆ ก่อนติดเครื่องรถ

หลายคนรู้ว่าเธอมาเที่ยวเวอร์มอนต์ แต่มีแค่เพลงพินเท่านั้นที่รู้ว่า เธอจะไปพักยังเคบินกลางป่าที่ไม่มีแม้กระทั่งสัญญาณโทรศัพท์

เธออยากพักผ่อนเงียบๆ สักสัปดาห์...อยากดึงตัวเองออกจาก โลกที่แสนวุ่นวายสักพัก

รถเลี้ยวเข้าสู่ถนนกรวดอัดแข็งตัดตรงจากถนนเส้นหลักสู่ใจกลาง อาณาเขตที่ดินของสองสามีภรรยาอันเกลอส ที่แห่งนี้เคยเป็นฟาร์มเมเบิลเก่า ด้านที่ติดถนนเป็นทุ่งหญ้ากว้าง คันด้วยป่าทึบ แล้วจึงเป็นเขตฟาร์มต้นเมเบิล กว้างนับสิบเอเคอร์ คอนสแตนตินซื้อที่นี่ไว้เพื่อสร้างบ้านพักผ่อนกับสถานที่ ผลงูภัยสำหรับลูกๆ ช่วงปิดเทอม แต่เพลงพินซึ่งเป็นสถาปนิกยังไม่รีบร้อน ลงมือดำเนินการ เพราะต้องการเก็บรายละเอียดของบรรยากาศให้ครบทั้งสี่ฤดู

เสียก่อน

ฟ้าใสตกลมรักที่นี้ตั้งแต่เห็นครั้งแรก ป่าทั้งป่าเปลี่ยนสีเป็นสีแดง ส้ม เหลือง งดงามราวกับภาพวาด อากาศเย็นสดชื่นที่พัดมาอยู่ตลอดเวลา ก็มีกลิ่นหอมหวานต่างกับที่อื่น ทำให้เธอทั้งสุขสงบและโปร่งโล่ง

รถคันโตหยุดลงหน้าเคบินหลังกะทันหันในเวลาห้าโมงเย็นพอดี อีกนานกว่าพระอาทิตย์จะตก แต่บรรยากาศเหมือนใกล้ค่ำแล้ว หญิงสาวไม่กล้าไอ้เอ๋ บิดกายไล่ความเมื่อยขบสองสามที่ก็รับลงจากรถและลงมือ ขนของ

ร่างเปรียวในชุดกางเกงยีนกับเสื้อยืดแขนยาวหิ้วกล่องเก็บความเย็น บรรจุอาหารแช่แข็งมือหนึ่ง หิ้วกระเป๋าเดินทางอีกมือเดินขึ้นบันไดเตี้ยๆ สู่หน้ามุขเคบิน เธอนึกชมความใส่ใจของคนดูแลยามปลายนิ้วสัมผัสน้ำมัน ที่แม่กุญแจซึ่งไขออกอย่างง่ายดาย รวมถึงทางเดินรถที่โกยหิมะไว้เรียบร้อย และไฟหน้าประตูที่เปิดไว้สว่าง

เธอวางกระเป๋าเดินทางประตูให้เปิดกว้างแล้วหิ้วกล่องอาหารเข้าไป ข้างใน เคบินกว้างประมาณห้าสิบตารางเมตร ผังของมันเรียบง่าย ชั้นล่าง โลงยาว มีชุดโซฟาหนังขนาดใหญ่หันหน้าหาเตาผิงก่อกว้างหิน ผงักด้านหนึ่ง ติดชั้นวางของและตู้สูงจรดเพดาน เวียงคร้วกับห้องน้ำอยู่ด้านในสุด พื้นที่ สำหรับหลับนอนอยู่บนชั้นลอย บันไดขึ้นลงเป็นแบบพับเก็บได้เพื่อประหยัด พื้นที่

เธอคร้านจะกางบันไดออกและปีนขึ้นปีนลงเลยตั้งใจจะนอนที่โซฟา เพราะอีกไม่นานต้องร้อนทั้ง เพลงพินเลย์ปรับปรุงเคบินนี้แค่โครงสร้าง ส่วนระบบน้ำไฟยังเป็นแบบเก่า น้ำจะถูกดึงจากลำธารผ่านถังกรองแล้ว พักไว้ในถังเก็บขนาดใหญ่ ส่วนไฟฟ้ามาจากเครื่องปั่นไฟขนาดเล็กใช้น้ำมัน เป็นเชื้อเพลิง ซึ่งเพียงพอสำหรับหลอดไฟ ตู้เย็น หม้อต้มน้ำร้อน และ ฮีตเตอร์ขนาดเล็ก

ทุกซอกทุกมุมในครัวสะอาดปราศจากฝุ่น ใต้อ่างล้างจานมีน้ำดื่มหลายแพ็ก จานชามถูกนำออกมาล้างคว่ำไว้บนตะแกรง กระทั่งหม้อแขวนลดหลั่นตามขนาดอยู่บนราวเหล็กเหนือเตาแก๊สแบบโบราณ กาทองแดงขัดจนขึ้นเงาวางอยู่บนแผ่นไม้รองของร้อนพร้อมใช้งาน แชมคงใช้เวลาทั้งวันกับผลงานทั้งหมดนี้ ฟ่ำใสเตือนตัวเองว่าจะต้องแวะเข้าเมืองไปหาซื้อของเพื่อขอบคุณเขาก่อนเดินทางกลับ

หลังเก็บของเข้าตู้เย็นเสร็จ หญิงสาวก็ยืนอิงสะพานข้างหนึ่งกับอ่างล้างจาน มองผ่านหน้าต่างออกไปยังแนวต้นไม้สีน้ำตาลเข้มไร้ใบที่เรียงรายโดดเด่นอยู่ท่ามกลางหิมะขาว ปล่อยใจดื่มด่ำกับบรรยากาศเงียบสงบ มีเพียงเสียงลมหวีดหวิวที่พัดเข้ามาทางประตูแทรกด้วยเสียงครางหึ่งของตู้เย็น

ต้องบินมาครึ่งโลกและขับรถอีกครั้งวันเพื่อสิ่งนี้ แต่มันคุ้มแสนคุ้มแค่ไหนก็หาที่นี้ ความเหน้อยล้าซึ่งแทรกอยู่ในกระดูกราวกับสนิมกัดกินเหล็กกล้าก็เริ่มเบาบางลงเหมือนโดนยาแรง

เอาล่ะ ยังมีอะไรอีกหลายอย่างที่ ต้องทำ รถก็ยังไม่ได้อาเข้าโรงรถ เรอบอกตัวเองแล้วหมุนตัวจากหน้าต่าง ทันใดนั้นก็มิได้ยินเสียงฝีเท้าดังมาจากข้างนอก

แวบแรกเธอคิดว่าหุแว่ว แต่พอชะโงกผ่านช่องครัวมองไปทางหน้าต่างด้านหน้าก็ต้องตกใจวาบ

มีคนอยู่ข้างนอกจริงๆ!

เงาศีรษะผมตัดสั้นอย่างผู้ชายขยับวูบวาบเป็นเงาหลังม่าน จากระดับความสูงของหน้าต่าง คนร้ายจะต้องสูงมากทีเดียว

ฟ่ำใสหุดศีรษะกลับเข้ามา รีบเบียดตัวเองกับผนัง หัวใจเต้นรัวแรง เธอไม่น่าโง่เปิดประตูหน้าไว้เลย ไม่อย่างนั้นคงมีเวลาสักสองสามนาทีเพื่อหาทางหนีที่ไล่ หน้าต่างครัวก็ปิดจัด เมื่อกี้เธอลองเปิดแล้ว แต่เปิดไม่ออก

ทำยังไงดี

มันมีอาวุธหรือเปล่า แล้วมันเข้ามาที่นี่ได้ยังไง

คนผู้นั้นไม่ปิดบังการเคลื่อนไหวของตัวเองด้วยซ้ำ ยังอุตส่าห์
กระที่บรองเท้าสตั๊ดเศษโคลนก่อนก้าวขึ้นบันได

หญิงสาวเอะใจ...คนร้ายไม่น่ากังวลเรื่องจะทำบ้านเหยื่อเลอะเทอะ
หรือจะเป็นแซม?

กระนั้นเธอก็ไม่วางใจ ถอยลึกเข้าไปในครัวแล้วเปิดลิ้นชักอันบน
คว้ามืดเล่มยาวสุดออกมากุมกระชับ พยายามข่มความกลัว วาดภาพ
สรีระมนุษย์ในหัวเพื่อประเมินจุดตายต่างๆ กับองศาในการแทง

แถวท้องมักไม่ถึงตาย...หัวใจ ปอด เป็นอวัยวะสำคัญ แต่ธรรมชาติ
ก็สร้างกระดูกซี่โครงมาเป็นเกราะปกป้อง

นั่นคือ ใช่ คอดีสุด มันเต็มไปด้วยเส้นเลือดสำคัญและหลอดลม
แต่ว่า...

"สวัสดิ์ครับ ใครอยู่ข้างในครับ"

เสียงทุ้มดังชัดจึ่งหวะความพลุ่งพล่านตื่นตระหนก กลบเสียงหัวใจ
เต้นโครมครามในหูเธอ

ฟ้าใสตัวเย็นวาบ สองขาอ่อนยวบด้วยความโล่งใจ

เธอรู้จักเสียงนี้

รู้จักดีเสียด้วย

บทที่ 2

ความบังเอิญก็เหมือนฝนที่ตกลงมาอุปบับ... มันมักสร้างความยุ่งเหยิง

ผู้บุกรุกปรากฏตัวขึ้นตรงช่องประตู ร่างสูง ไหล่กว้าง และช่วงขายาว บดบังแสงภายนอกจนเกิดเป็นเงายาวทาบบนพื้น แม่ใบหน้าจะซ่อนอยู่ในเงามืด แต่ฟ้าใส่รู้แล้วว่าเขาเป็นใคร น้ำเสียงนุ่มทุ้ม สำเนียงจีนหูเป็นเอกลักษณ์ อย่างนี้ ต่อให้ตั้งขึ้นท่ามกลางเสียงผู้คนมากมายเธอก็จำได้

อเล็กซานเดอร์ เพียดันตัวเป็นๆ

What on earth!

เขามาทำบ้าอะไรที่นี่!

ในขณะที่เธอยังอยู่ในความตกตะลึง อเล็กซานเดอร์ก็ก้าวเข้ามาข้างใน และร้องเสียงสูงเมื่อเห็นเธอชัด "อ้าว ฟ้า คุณเองหรือ..." เขาปรับสีหน้า และน้ำเสียงอย่างรวดเร็ว กลายเป็นแววยินดีแฝงความอบอุ่น "เซอร์ไพรส์มาก นี่คุณมาจากไหน ผมเห็นรถตั้งแต่ตรงโถกใหญ่ จำได้ว่าเป็นรถของคอนสแตนติน พยายามโบกมือให้ แต่คุณคงไม่เห็น"

จนกระทั่งร่างสูงกำยำแต่ปราดเปรียวเดินมาถึงกลางเคบินและมองมายังมือเธอนั้นแหละ ฟ้าใส่จึงได้สติ หันไปยึดมิดไล่ลิ้นชักแล้วยกมือไหว้เขา "สวัสดีค่ะนายอเล็กซ์"

"สวัสดิ์ครับ"

เธอลองเป็นคำรบสองกับรูปลักษณะของเขาที่เพิ่งสังเกต ผู้ชายที่ดูเนี้ยบตลอดเวลาแม้ยามอยู่บ้าน กลายเป็นหนุ่มเซอร์ผมยุ่ง แขนเสื้อสเว็ตเตอร์ สีเขียวมะกอกรันไปกองอยู่ตรงข้อศอก ปลายขาทางเกงสีเข้มเปียกน้ำเป็นหย่อมๆ กระทั่งรองเท้าผ้าใบก็เปรอะเปื้อนโคลน...ดูผิดหูผิดตา ผิดที่ผิดทางพอๆ กับการที่เขามาอยู่ที่นี่

เขาขยับมาหยุดตรงช่องเข้าครัว มองเธออย่างคั่นคว่า

"ฟ้า คุณโอเคไหม"

"อะ...โอเคค่ะ ฟ้าไม่ได้เป็นอะไร แค่แปลกใจที่เห็นคุณที่นี่นะค่ะ"

เขาพยักหน้า "ผมก็คิดว่างั้น ขอโทษที่ทำให้คุณตกใจนะ ผมนึกว่าคุณรู้อยู่แล้วว่าผมอยู่ที่นี่"

ผมนึกว่าคุณรู้แล้วว่าผมอยู่ที่นี่...งั้นหรือ

คำพูดนั้นของเขาช่วยดึงสติเธอกลับมาอย่างรวดเร็ว จริงสินะ อเล็กซานเดอร์คงไม่มาที่นี่โดยไม่ได้บอกเจ้าของ ต่อให้เขายืมเคบินกับคอนสแตนติน แต่ไม่มีทางที่เพลงพินและเอเลียตจะไม่รู้ นั่นก็หมายความว่ายายเพื่อนตัวร้ายรู้แก๊ใจดีว่าเธอกำลังจะมาเจออะไร

มิน่า ตอนคุยโทรศัพท์กันถึงได้ดูมีพิรุธนัก

หญิงสาวใจเต้นตึกตัก ใบหน้าเริ่มเห่อร้อนด้วยความโกรธ...เพลงพินเล่นแรงเกินไปแล้ว

ไม่รู้เพื่อนทำเพื่ออะไร เพราะอยากเล่นบทแม่สื่อจับคู่เธอกับเขา หรือเปล่า ซึ่งนั่นเป็นเรื่องน่าหัวเราะและเป็นไปไม่ได้ หรือว่ามีเหตุผลที่ฟังขึ้น เป็นเรื่องคอขาดบาดตายจริงๆ

แต่เวลานี้คำถามพวกนั้นต้องเอาไว้ก่อน...ฟ้าสับดไล่ความคิดวุ่นวาย ฝืนยิ้มให้ชายหนุ่มที่เดินเข้ามาในครัว

"ฟ้าไม่รู้เรื่องเลยค่ะ ไม่มีใครที่บ้านเพลงบอกเลย คุณมาพักผ่อนหรือคะ"

มาตั้งแต่เมื่อไหร่"

"ครับ เพิ่งมาถึงก่อนคุณไม่นาน บินจากนิวยอร์กมาลงเบอร์ลิงตัน แล้วเช่ารถขับมา...รถอยู่ในโรงรถข้างหลัง คุณเลยไม่เห็น" ดวงตาเขามีแววเข้าใจวบขึ้นเมื่อมองกล่องเก็บความเย็นที่เปิดอ้าอยู่บนพื้น "ผมเข้าใจละ คนเผ่าคงเตรียมเคบินไว้ให้คุณนี่เอง ผมยังแปลกใจที่เขาทำอะไรได้เรียบร้อยมาก ทั้งที่ผมเพิ่งขอยืมเคบินกับคอนสแตนตินเมื่อวานนี้"

อ้อ อย่างน้อยเพลงพิณก็ไม่ได้ถึงกับวางแผนลวงเขามา และเพื่อนตัวดียังพยายามพูดให้เธอเปลี่ยนใจไปหาที่กรีซจนกระทั่งตอนเธอออกเดินทาง

"คงนั่งมั่งคะ ฟ้าขอยืมเคบินกับเพลงอาทิตย์ที่แล้ว เอเลียดเป็นคนดูแลความสะอาดให้ ฟ้าไม่ได้คุยกับแซมเลย" เธอขยับถอยไปทางโต๊ะกินข้าวเมื่อเขาเดินมาที่อ่างล้างจานแล้วเปิดก๊อกล้างมือ

"อืม...ดูเหมือนเจ้าบ้านจะให้เรายืมเคบินชนกันเสียแล้ว" เขาหันมาพูดยิ้มๆ

เธอยิ้มจนใจตอบ "ไม่กล้าพูดอะไรมาก กลัวเขาอะใจว่าเรื่องนี้ไม่ใช่ความบังเอิญร้อยเปอร์เซ็นต์แล้วจะพานคิดไปไกล ดวงตาน้ำตาลเข้มมองมือได้รูปสวयของเขาได้สายน้ำพาลงพยายามค้นหาทางออกจากสถานการณ์นี้อย่างสวยๆ

อเล็กซานเดอร์ล้างมือเสร็จก็เตะกาทองแดงบนถาดไม้ แล้วหันหน้ามาถาม "ดื่มชาแก้หนาวหน่อยนะ ผมชงไว้ก่อนออกไปเดินเล่น ยังอุ่นอยู่... หรือคุณอยากได้อาอย่างอื่น กาแฟ โกโก้ น้ำชিং"

"ซาก็ได้ค่ะ ขอขอบคุณค่ะ" เธอเลื่อนเก้าอี้ออกแล้วนั่งลง แม้ว่าการนั่งละเสียดลิบซาจะเป็นสิ่งสุดท้ายที่อยากทำ แต่มารยาทสังคมมีรหัสของมันอยู่ ใ้ว่าอยากฝนแล้วจะทำได้ทันที โดยเฉพาะกับหนุ่มผู้ดีอังกฤษที่แก่กว่าเป็นสิบปี ทั้งยังเป็นญาติของเพื่อนสนิทด้วย

อเล็กซานเดอร์วางแก้วใบหนึ่งตรงหน้าเธอ แล้วทรุดลงยังเก้าอี้ตัวข้างๆ

"มันร้อนไม่พอจะเติมนมกับน้ำตาล คุณดื่มได้ไหม"

"สบายมากค่ะ ช่วงนี้ฟ้าพยายามลดน้ำตาล จะไม่เติมในเครื่องดื่มเลย...
ขอบคุณนะคะ"

"อ้อ ตามเทรนด์รักสุขภาพสินะ" ดวงตาคมลอบมองใบหน้าประกอบด้วย
เหลี่ยมมุมสวย ลำคอระหง และไหล่บอบบางของคนที่กำลังยกแก้วขึ้นดื่ม
แวบหนึ่ง ก่อนดื่มชาของตนเอง "ตกลงคุณขับรถมาจากไหน เดี่ยวจะมีเพื่อน ๆ
มาสมทบที่นี่หรือเปล่า"

"ฟ้ามาคนเดียวค่ะ ขับรวดเดียวมาจากแมนฮัตตันเลย"

"คนเดียว ในสภาพอากาศยุงนี่นะ" เขาตกใจ "ผมนึกว่าคุณขับและเที่ยว
มาเรื่อยๆ หรือทำไรด์ทริปกับเพื่อนชะอีก จากแมนฮัตตันมาถึงนี้ขับกี่ชั่วโมง...
เจ็ดแปดชั่วโมง นานมากนะ เพลงพินยอมให้คุณมาได้ยังไง"

"แค่หกชั่วโมงกว่า ขับเรื่อยๆ ก็ถึง" เธอตอบเสียงกระด้างเล็กน้อย
อย่างรู้สึกเคืองที่เขาพูดเหมือนเธอไม่รู้จักประมาณตัว ซ้ำยังเอ่ยถึงเพื่อนตัวดี
ที่เธอกำลังโมโหอยู่ "ฟ้าเคยอยู่อัสสเตท นิวยอร์กเกือบปี พอมีประสบการณ์
ขับรถในสภาพอากาศแยๆ อยู่บ้าง อากาศอย่างวันนี้ถือว่าไม่น่ากลัวเลย แต่
ฟ้าครีမ်หน่อยเท่านั้น"

"มาถึงปลอดภัยก็ดีแล้ว..." เขาเหมือนจับสังเกตอารมณ์เธอได้
เลยเปลี่ยนเรื่อง "สองสามวันก่อนผมเพิ่งนัดกินข้าวกับนิช เธอเล่าว่า
คุณกำลังวางแผนโครงการจิตเวชขึ้นให้หมาแมวเร่ร่อน เห็นว่าตอนนี้ที่ไทย
โรคพิษสุนัขบ้ากำลังระบาดอยู่"

ฟ้าใสหุบตามองพื้นโต๊ะ "โครงการเสร็จแล้ว การระบาดก็ควบคุม
ได้แล้ว ฟ้าเลยมาพักร้อนหาอากาศเย็นๆ...ปีนี้เมืองไทยร้อนมาก บางที่
พุ่งไปถึงแตะสี่สิบสามสี่สิบสองศาเนะค่ะ" เธอนิ่งไปนิด ก่อนยกขาขึ้นดื่มจนหมด
แล้วขยับตัว "ยังงั้นฟ้าขอโทษน้ำอเล็กซ์ด้วยนะค่ะที่มารบกวนเวลาพักผ่อน
นี่ก็จะมิดแล้ว ฟ้ารีบออกเดินทางเลยดีกว่า"

"คุณจะไปไหน"

"ฟ้าจะไปพักในเบอร์ลิงตันคะ โลว์ซีชั่นยังงี้โรงแรมว่างเยอะเยอะ วอล์กอินได้เลย" เธอตั้งท่าจะลุก แต่แวตาคอมปลาบที่มองมาทำให้จำต้องนั่งลง อย่างเดิม

"เหลวลไหล ผมปล่อยคุณออกไปไม่ได้หรอก จะค่าแล้ว ถนนบางช่วง ไม่มีไฟ หลายจุดเป็นทางขึ้นเขาลงเขากับผ่านป่าที่บิ หิมะก็ยังคง แล้วมี พยากรณ์ว่าฝนจะตกด้วย"

"อ้อ จะตกหลังเที่ยงคืนไปแล้วคะ ไม่ใช่ช่วงนี้..."

"ผมเป็นคนอังกฤษ รู้ดีเชี่ยวชาญว่าเราจะไว้ใจการพยากรณ์อากาศเสมอ ไม่ได้ โดยเฉพาะวันมีนัดสำคัญ แล้วก็อยู่ในพื้นที่ที่ไม่คุ้นเคยยังงี้"

สัญญาชตัญญาณบอกว่าเขากำลังจะเสนอทางออกอะไรให้ แต่เธอ ไม่กล้าฟัง เลยแข็งใจหลบตาเขา ลุกขึ้นไปล้างแก้วที่อ่าง "นี่ยังไม่ค่าเลย ระยะเวลาแค่สามสัปดาห์ไม่เลืเอง เส้นทางก็ไม่ต่างกับที่ฟ้าซั้บมาหอก... ฟ้าซั้บได้สบายมาก คุณไม่ต้องห่วงนะคะ"

"ยังดีที่รู้ว่าผมเป็นห่วง"

เสียงเขามีนัยประชดชัดเจน

ฟ้าใสชะงักมือ หน้าอู้่นจัด แม้จะรู้จักอเล็กซานเตอร์มานาน แต่เธอยังคงเกรงเขาอยู่มาก ไม่อยากทำให้เขาไม่พอใจ ไม่กล้าทำตัวสนิทสนมกับเขา ต่อให้นี่เป็นเรื่องบังเอิญล้วนๆ เธอก็ไม่สะดวกใจค้างคืนที่น่อย่างที่ว่าเขากำลังจะเสนอ

ชายหนุ่มมลุกจากเก้าอี้ เดินมายืนข้างเธอ กลิ่นโคลงโยหอมละมุน อวลกลิ่นกายบุรุษเพศอ่อนจางลอยมากระทบจมูกเธอ ฟ้าใสใจวาบหวิว ต้องกำแก้วที่กำลังล้างฟองออกแน่นอีกนิด

อเล็กซานเตอร์ลดตามองเธอ นัยน์ตาสีธารน้ำแข็งมีแววหงุดหงิด เล็กน้อย "คุณทำยังกับเห็นผี คุณกังวลอะไร กลัวผมยังงั้นหรือ"

คำถามตรงไปตรงมานั้นทำเธออึ้ง แต่วินาทีต่อมาเธอก็ส่ายหน้าปฏิเสธอย่างจริงจัง อเล็กซานเดอร์อาจทำให้เธอประหม่าเวลาอยู่ใกล้ แต่ไม่เคยทำให้เธอรู้สึกไม่ไว้ใจสักนิด

"เปล่าเลยคะ ฟ่าไม่ได้กังวล ไม่เคยมีความคิดขังฉันเลย..."

มุมปากเขาโค้งขึ้นน้อยๆ "งั้นคืนนี้ค้างที่นี่ ผมสัญญาว่าจะไม่ทำให้คุณอึดอัด แล้วพรุ่งนี้เราค่อยคุยกันว่าเอาอย่างไร"

หญิงสาวยิ้มจนใจกึ่งขอโทษให้เขา "ฟ้าอยากออกเลยมากกว่าคะ... ฟ่าไม่ได้อึดอัดที่ต้องค้างที่นี่นะคะ ฟ่าแค่คิดว่าถ้าฝนลงแล้วถนนกลายเป็นผลิกน้ำแข็ง พรุ่งนี้จะออกไปไม่ได้ล่ะคะ"

เขานิ่งไป สีสหน้าขริมลง

"ถ้าจันคุณอยู่ที่นี้ ผมจะไปพักในเมืองเอง"

เธอส่ายหน้าหรือทันที "ไม่ได้หรอกคะ คุณมาก่อน ฟ่ามาทีหลัง ฟ่าต้องเป็นคนไปสิคะ"

"ถ้าจะใช้เหตุผลนี้ คุณก็มีสิทธิ์อยู่ที่นี้มากกว่าผม เพราะคุณยิ้มเคบินก่อน ผมควรเป็นฝ่ายต้องไป"

"แต่คุณเป็นญาติกับเจ้าของนะคะ ส่วนฟ้าเป็นคนอื่น..."

"อย่าพูดขังงั้น คอนสแตนตินกับเพลงพินได้ยินจะเสียความรู้สึก" เขาพูดแทรก ดวงตาแวบแวดดำหนี "ถ้าพวกเขาเห็นคุณเป็นคนอื่น คงไม่ขอให้คุณเป็นแม่ทูนหัวของยายหนูปารีสร่วมกับผมแน่"

เขาทำเธอเถียงไม่ออกอีกครั้ง ไซ้แล้ว เขาเป็นพ่อทูนหัวของเด็กหญิงปารีส ก่อนหน้านั้นเธอไม่ได้ใส่ใจความเชื่อมโยงนี้ เพราะเพลงพินกับคอนสแตนตินก็เลือกจับคู่ญาติกับเพื่อนเป็นพ่อแม่ทูนหัวของลูกๆ ทั้งสี่อยู่แล้ว แต่ขณะนี้ ความจริงที่ว่าเขากับเธอมีลูกอุปถัมภ์คนเดียวกันทำให้เธอรู้สึกแปลกๆ

"คุณเองก็ไม่ใช่คนอื่นสำหรับผม" เขาพูดต่อเมื่อเธอยังเงิบ "คุณเป็น

คนสำคัญของญาติผม แล้วผมก็รู้จักครอบครัวคุณ ผมเลยปล่อยให้คุณขับรถ
ค่าๆ มีตุง ในสภาพอากาศอย่างนี้ไม่ได้...ฉะนั้นเลิกต้อตึง พักอยู่ที่นั่นแหละ"

การเติบโตมากับพี่ชายชู้หวงและจอมบงการสี่คนทำให้ฟ้าใสต้อร้อน
พองๆ กับวิว และจริงจังกับการปกป้องความคิดของตัวเองมาก พอคนตรงหน้า
เลิกใช้เสียงนุ่มเปลี่ยนมาออกคำสั่งเสียงดุ ความต้อร้อนของเธอเลยถูกกระตุ้น
จนโพล่งออกไป "ฟ้าไม่ได้ต้อ แต่ฟ้าไม่สบายใจที่ทำให้ผู้ใหญ่ลำบาก
คุณทั้งบินข้ามทวีป ข้ามรัฐ แล้วก็ขับรถอีกเป็นชั่วโมงเพื่อมาที่นี่ ควรได้
พักผ่อนสบายๆ ให้หายเหนื่อย ไม่ใช่ถูกไล่ออกจากที่พักนะคะ"

"ผมเต็มใจ คุณไม่ได้ไล่ แล้วผมก็ยังไม่ได้แก่แต่ขนาดจะเหนื่อยกับการ
การเดินทางแค่นี้หรอก"

"ถ้าเทียบยังงั้น ฟ้ายังไม่เหนื่อยไปกว่าคุณใหญ่เลย"

"ผมแก่กว่า...แต่ผมไม่ได้ขับรถมาตลอดวันนี้ แล้วอย่าอ้างเรื่อง
ความเท่าเทียมทางเพศ ผมเป็นผู้ชาย ผมแข็งแรงกว่าคุณอยู่แล้วทางสรีระ"
เสียงเขาเข้มงวดขึ้น

คราวนี้ฟ้าใสเลือกที่จะนิ่ง เพราะรู้ว่าอเล็กซานเดอร์คงไม่เข้าใจอยู่ที่
และเธอก็ไม่ยากอธิบายความรู้สึกของตัวเอง เคบินหลังนี้ไม่ใช่สถานที่
สงบเงียบสำหรับชาร์จแบตฯ หัวใจที่อ่อนล้าอย่างที่เราหวังไว้เสียแล้ว
ต่อให้เธอได้อยู่ แทนที่จะพักผ่อน เธอคงจะกังวลเผ่าคิดว่าเขาไปพักที่ไหน
รู้สึกยังไง คอนสแตนตินซึ่งเป็นเจ้าของที่นี่จะลำบากใจหรือเปล่า และอื่นๆ อีก
เธอเป็นคนเห็นแก่ตัว เวลามีปัญหาขัดแย้ง เธอชอบถอนตัวเองออกไป
มันรวบรัดและง่ายดี

อเล็กซานเดอร์เห็นการเงียบของเธอเป็นการยอมรับ เลยพยักหน้า
อย่างพอใจแล้วหมุนตัวเดินออกจากครัว พร้อมกับเริ่มสั่งการด้วย
มาดผู้บริหาร "คุณนอนโซฟาหน้าเตาผิงนะ บนชั้นลอยอากาศจะเย็นจัด
ตอนดึก ถ้าเปิดฮีตเตอร์ต่อเนื่องหลายชั่วโมง เครื่องปั่นไฟจะทำงานเกินกำลัง

ก่อนไปผมจะชนพินเข้ามาและก่อกไฟไว้ให้ คุณคอยเติมพินเรื่อยๆ ก็แล้วกัน
แถมหน้าต่างสักบานเอาไว้ด้วย...คุณคงมีไฟฉายกับแบตเตอรี่สำรองไซ้ใหม่
เตรียมเอาไว้ใกล้มือนะ"

เขาเดินไปยังตู้เก็บของ ดึงกระเป๋าเดินทางกับกระเป๋าแล็ปท็อป
ของตัวเองออกมา ไม่เห็นว่าหญิงสาวที่เดินตามหลังหรือตาอย่างตื้อตึง แล้ว
เดินไปที่โต๊ะกลางห้องก่อนจัดข้าวของใส่เบ้เงียบๆ

"คุณจัดการเครื่องปั่นไฟเป็นไซ้ใหม่ น้ำมันสำรองอยู่ในโรงรถนะ
มันไม่น่าจะหมดหรอก แต่ว่าเผื่อไว้...นั่นคุณกำลังทำอะไรนะ"

ฟ้าใสหายใจเข้าออกยาวๆ เพื่อจัดระเบียบอารมณ์กับเสริมความกล้า
ให้ตัวเอง แล้วเงยหน้าขึ้นสบตาเขา...แม้จะห่างหลายเมตร เธอก็สัมผัสถึงความ
คมกล้าสี่ฟ้าจัดได้ "ฟ้าจะไปพักในเมือง ส่วนคุณจะพักที่นี่หรือไม่
ฟ้าก็...เคารพการตัดสินใจของคุณค่ะ"

เขามองมานิ่งๆ

หญิงสาวไม่หลบตา รู้ว่ากำลังทำตัวหยาบคาย แต่เธอ...อยู่ไม่ได้จริงๆ

"ผมไม่รู้มาก่อนว่าคุณคือขนาดนี้"

"ฟ้าไม่ได้ดี...ฟ้ามีเหตุผลของฟ้า"

"ได้ ตามใจคุณ คุณไปได้...แต่ผมจะขับรถตามไปส่งคุณด้วย"

รอยยิ้มขอบคูนที่กำลังเผยอบนเรียวยปากเธอแข็งค้าง "อย่าเลยคะ
ขากลับคุณจะลำบาก"

"ไม่ต้องกังวล ถ้ามันตึกหรืออันตรายเกินกว่าจะขับกลับมา ผมจะ
ค้างที่นั่นเลย" เขาเอากะเป๋าใส่ตู้ไว้เหมือนเดิม แล้วเดินมาหา "ผมต้อง
เห็นกับตาตัวเองว่าคุณถึงที่หมาย ได้เข้าพักในที่ปลอดภัยไว้ใจได้"

หญิงสาวรู้สึกผิดที่ทำตัวยุ่งยาก แต่ไม่มากพอจะเอาชนะความลำบากใจ
ที่จะต้องอยู่กับเขาในพื้นที่เล็กๆ เช่นนี้ไปอีกหนึ่งวัน หนึ่งคืน หรือนานกว่านั้น
หากอากาศเลวร้ายกว่าที่คิด

แล้วคำพูดของเพลงพิณเมื่อป้ายทำให้เธอนั่งฝังไฟ จิบชา สร้างซีนโรแมนติก ก็ยังดั่งก้อนในหัว ทำให้เธอยิ่งต่อต้านแผนพิเรนทร์ของเพื่อน ไม่ยอมตกเป็นเหยื่อการล่อเล่นที่น่าโมโหนี้

หากเธอยอมตกกระไดพลอยโจน ช่วงแรกๆ ขณะเธอยังโกรธเพื่อนในกลุ่มอาจยังไม่กล้าพูดกล้าล้อ แต่พอเวลาผ่านไปเธอจะต้องโดนซ้ำซ้ำล้อเลียนแน่ๆ ว่า 'คำคืนในเคบินหลังน้อยกลางป่าเวอร์มอนต์กับน้ำอเล็กซ์' เกิดอะไรขึ้นบ้าง เผลอๆ เรื่องทำนองนี้ก็จะเกิดขึ้นอีก

ฟ้าใสได้แต่กลักรู้สึกความไม่สบายใจ มองอเล็กซานเดอร์ด้วยแววตาขอโทษ "งั้นถ้า...ระหว่างทางฟ้าโทรมารายงานตัวเรื่อยๆ ละคะ หรือว่าจะต่อสายทิ้งไว้จนถึงเลยเบอร์ลิงตันเลยก็ได้ คุณจะได้หายห่วง"

"คุณจะไม่เสียสมาธิขับรถ แล้วสัญญาณโทรศัพท์ก็ไม่ได้มีทุกที" เขาตัดบทตั้งกระเป๋าดำเดินทางใบใหญ่ของเธอบนพื้นให้ตั้งขึ้น "รีบขนของขึ้นรถเถอะ จะได้ไปถึงไม่ค่ำเกินไป"

ออกเดินทางมาสักพักแล้ว แต่ฟ้าใสียังอยู่ในอารมณ์หงุดหงิดและโมโหเพลงพิณ เธอไม่อยากจะเชื่อเลยว่าเพื่อนที่รู้ดีว่าเธอเกลียดการถูกบังคับแค่ไหนจะทำเรื่องบ้าบออย่างนี้ได้ บางทีถ้าเพลงพิณสารภาพตามตรงตั้งแต่คุยโทรศัพท์กัน เธออาจจะแค่นั่งเล็กน้อยแล้วยอมแชร์เคบินกับอเล็กซานเดอร์อย่างเต็มใจ เพราะรู้ว่าคนกุมบังเหียนการเงินของกลุ่มธุรกิจมูลค่ามหาศาลอย่างเขาจะขาดการติดต่อจากโลกภายนอกได้ไม่เกินวันสองวันหรอก พอเขากลับไป เคบินก็จะตกเป็นของเธอคนเดียว แล้วคอนสแตนตินซึ่งให้ญาติยืมเคบินซ้อนกับเธอก็จะไม่ลำบากใจ เธอก็จะไม่รู้สึกแย้...ทุกคนแฮปปี้

แต่นี่เพื่อนกลับซัดหลุมพรางดัก เธอเลยเข้าสู่โหมด 'ยอมหักไม่ยอมงอ' ทันที

นอกจากความโมโห ความผิดหวังและเหนื่อยล้ารุนแรงก็กำลังจู่โจมไป

ทุกเส้นสายในตัว เธอหวังเต็มทีว่าจะได้เจอความสุขสงบที่ดั้นด้นมาหากำลังจะได้นอนหายใจทั้งยาวๆ ในสถานที่เย็นน้ำและสงบเงียบสักพัก แต่ฝืนกลับสลาย ซ้ำยังต้องตั้งสติรับมือกับอเล็กซานเดอร์ เพียดันอีก

คิดวนมาถึงตรงนี้เธอก็พาลไปถึงอเล็กซานเดอร์ เขามีบ้านตั้งหลายหลัง นอกจากบ้านทาวน์เฮ้าส์กลางลอนดอนกับบ้านประจำตระกูลที่ซัสเซกซ์ซึ่งพี่ชายเขาอยู่ เธอรู้เลาๆ ว่าเขายังเป็นเจ้าของคฤหาสน์บนพื้นที่กว้างมากในชนบทและปราสาทหลังหนึ่งในสกอตแลนด์หรือไอร์แลนด์นี่แหละ และเหนืออื่นใดเขายังมีเงินมากพอที่จะพักในโรงแรม รีสอร์ท บ้านบนทะเล ถ้ำน้ำแข็งหุรหุราเป็นส่วนตัวแค่นั้นก็ได้ในโลก แต่ดันจำเพาะจะอยากมาปลีกวิเวกที่เดียวกับเธอ

คนอะไรอย่างนี้

แม้แต่พลุ่พลา่ด้วยแรงอารมณ์ เธอเลยเผลอกดเท้าบนคันเร่งลึกลงขึ้นเรื่อยๆ รถบีเอ็มดับเบิลยูที่ขับตามติดมาอย่างกับเส้นอีปลาทองเลยกะพริบไปไฟเดือน ไฟใส่รีบถอนเท้าออกเล็กน้อยทันที พร้อมกับทำปากอยู่ ผู้ปกป้องมวลมนุษย์* ทำอย่างนี้ครั้งแรกตั้งแต่เดินทางยังไม่ทันจะพ้นเขตเมเปิ้ลมิโด้ เธอรีบเบรกรถเข้าข้างทางเพราะคิดว่าเขามีเรื่องด่วนจะบอก แต่เขาแล่นรถมาเทียบเพื่อบอกว่า 'ฟ้าขับเร็วเกินไป ลดลงหน่อย'

เสียงเรียกเข้าโทรศัพท์ดังชัดเจน พอเห็นชื่อคนโทรว่าเป็นเพลงพินเธอก็ปวดหัวจี๊ด รู้ว่าต้องด่าเพื่อนยับแน่ เลยตัดสายทิ้ง

แต่ย้ายตัวก็ยังโทรกลับมาอีก... ฮี คงรู้เรื่องแล้วละสิ แล้วก็รื้อรจนจนทนไม่ไหว ฟ้าเสียดอย่างมันเขี้ยว และเปลี่ยนใจเฉ่งเพื่อนซะเลย

"ว่าไง...ฉันกำลังโมโหมากนะเพลง เอาไว้ค่อยคุยดีไหม ฉันไม่อยากฆ่าเธอด้วยคำพูด"

เพลงพินคราง "ฉันยอมเสียงตายตอนนี้ดีกว่า...งือ ขอโทษนะ"

* ความหมายของชื่อ Alexander

ทำอะไรสักอย่างเหมือนกันแหละ...ไซ้ใหม่"

ความห่วงใยอย่างจริงใจของเพื่อนได้สลายความขุ่นเคืองของฟ้าใสลง
อย่างมาก แต่ก็ทำให้เธอรู้สึกเหนื่อยใจและอ่อนล้าด้วย

"ถ้าห่วงขนาดนี้ เธอก็ไม่น่าให้ฉันยืมเคบินแต่แรก"

"ก็เพลงกลัวว่าถ้าบ่นมากๆ ฟ้าจะหายตัวไปที่อื่นแล้วไม่บอกใคร
อาจจะไปถึงแซมเบีย ซิมบับเว เกาะแปลกๆ อะไรนู่น ที่นี้ตายเลย อย่างน้อย
ฟ้าไปอยู่เคบินเพลงยังให้แซมเข้าไปดูได้ ถ้ามีอะไรตัวนกก็ส่ง ฮ. ไปรับได้
เพลง...แค่เป็นห่วงฟ้ามากไปหน่อย ไม่ได้ตั้งใจแกล้งจริงๆ นะ"

ฟ้าใสส่ายหน้า เพลงพินิตตินิสัยชอบลงมือทำไปก่อน แล้วค่อยอ่อน
ขอโทษทีหลัง อ้างว่าห่วง ว่าหวังดีสารพัด หลายครั้งที่เธออยากโกรธจริงจัง
เพื่อให้บทเรียนเสียบ้าง แต่สุดท้ายก็ทนใจแข็งเห็นเพื่อนทุกข์ใจไม่ไหว

เธอโชคดีที่มีครอบครัวดี มีเพื่อนดี แต่บางครั้งมันยาก หากเธอ
มีปัญหาของตนเองให้จัดการแล้วยังต้องรับมือกับความรู้สึกห่วงใยของ
พวกเขาอีก

เธอเจ็บปวด พวกเขาเจ็บปวดที่เห็นเธอเจ็บปวด...สุดท้ายเลยกลายเป็นว่า
เธอเจ็บปวดไปด้วยและทุกข์ไปด้วยที่ทำให้คนรอบข้างเจ็บปวด

เพลงพินิตทำเรื่องปวดหัวให้เธอเพราะห่วงใยและหวังดี เธอจะโกรธ
ก็โกรธไม่ถนัด เพราะอีกสักพักมันจะทำให้เธอรู้สึกผิดที่ทำร้ายจิตใจเพื่อน

ช่างเถอะ คราวนี้เธอพลาดเอง ถ้าอยากหายตัวจริงๆ เธอก็ไม่น่าบอกให้
ใครรู้

เธอรบายนลมหายใจ ก่อนเปลี่ยนเรื่อง "นี่แสดงว่าเธอคุยกับน้าอเล็กซ์
แล้วไซ้ใหม่ เขาว่ายังไงบ้าง ไม่พอใจฉันรีเปล่า"

"ไม่เลย ไม่ว่าจะอะไรเลย" เพลงพินิตรีบตอบเสียงโล่งใจ "แค่บอกว่า
เป็นห่วง เห็นฟ้าดูเครียดๆ แล้วก็ถามว่าฟ้ามีปัญหาอะไรรีเปล่า ทำไมถึง
อยากไปอยู่ที่เคบินคนเดียว...แต่เพลงไม่ได้เล่าอะไรนะ แค่บอกว่าฟ้าอยาก

พักผ่อนเสียบๆ เหยงๆ"

หญิงสาวยกมือหน้าผาก ไล่ความรู้สึกผิดที่ทำให้ผู้ใหญ่เป็นห่วง
อดคิดไม่ได้ว่าถ้าคนเราสามารถสวดอารมณ์สกปรกในตัวทิ้งไปได้เหมือน
สาดน้ำซักผ้าก็คงดี

"อืม แล้วเขาละ ทำไมอยู่ๆ มาพักผ่อนไกลถึงนี้ ที่บ้านหรือที่บริษัท
มีอะไรหรือเปล่า" ถามออกไปแล้วเธอก็เริ่มสนใจขึ้นมาเหมือนกัน คนมี
ภาระหน้าที่มากมายอย่างเขา ไม่น่าลำบากมาไกลขนาดนี้แค่เพื่อหาที่สงบๆ
พักผ่อน

"ไม่นะ ฉันเพิ่งคุยกับณิชเมื่อวานก็ไม่ได้เล่าอะไร ถ้ามีเรื่องอะไร
ณิชคงบอกแล้วละ"

แปลก

เพลงพิณคงเห็นว่าเธอเริ่มอ่อนลง เลยได้ที่ง้ออีก "ฟ้าไม่โกรธเพลงนะ
เพลงยอมรับว่าคิดน้อยไปหน่อย แต่ว่า... น้าวเล็กซี้ก็ไม่ใช้คนอื่นไกล
พวกเรายังเคยไปพักบ้านเขา..."

ฟ้าใสเบรกเพื่อน "เขาเกี่ยวข้องกับเธอก็จริง แต่ถือเป็นคนอื่น
สำหรับฉัน... เธอหวังดีฉันเข้าใจ แต่น่าจะถามกันมาตรงๆ เลยว่าจะอยู่
บ้านเดียวกับเขาสักสองสามวันได้ไหม ไม่ใช่ทำยังงี้"

"อือออ ต่อไปไม่กล้าทำแล้ว"

"ช่างเถอะ ฉันเองก็ต้องขอโทษที่ทำให้เธอเป็นห่วง" เธอผ่อนเท้าจาก
คันเร่งเมื่อเห็นป่าเบื้องหน้า รู้สึกเหนื่อยหน่ายเกินกว่าจะคุยต่อ "แค่นี้ก่อนนะ
เพลง กำลังจะผ่านป่า สัญญาณน่าจะขาด"

"จ้ะๆ นั่นอีกครึ่งชั่วโมงเพลงโทรหานะ ฟ้าคงถึงเบอร์ลิงตันแล้ว"

"พอฉันเช็กอินเข้าโรงแรมแล้วจะโทรไปเอง"

"โอเค... เพลงขอโทษอีกครั้งนะฟ้า"

"อืม... ขอโทษเหมือนกันที่วินใส่เธอ"

"ไม่เป็นไรๆ เพลงสมควรโดนแล้ว...รักฟ้านะ จู๊บๆ" เพื่อนสนิทอ่อน
ตบท้ายแล้ววางสายไป

ฟ้าใส่ฟันปลอมจากปาก แล้วตั้งสมาธิกับการขับมากขึ้น ภายในรถมืดลง
เมื่อแล่นเข้าสู่เงื้อมเงาของป่า ต้นไม้ส่วนใหญ่เป็นต้นสนและไม่ผลัดใบ
เลยดูแน่นทึบ เงาของพวกมันทับซ้อนกันแผ่คลุมถนนเหมือนอุโมงค์ยาว
ฟ้าเฝ้ามองแล้วก็อดห้วงการเดินทางขากลับของอเล็กซานเดอร์ไม่ได้

ไม่สิ เธอจะไม่ให้เขาขับกลับมา เธอจะขอร้องให้เขาค้างในเมือง
ในเมื่อเขาเป็นห่วงเธอนัก เธอก็จะหาข้ออ้างว่ากลัวอะไรสักอย่าง

พออารมณ์โมโหหายไป ความรู้สึกผิดเลยแจ่มชัด อเล็กซานเดอร์
เป็นห่วงเธอ ถึงกับถามเพลงพินว่าเธอเป็นอะไร จะว่าไปเขาก็โชคร้าย
ที่มาเจอเธอในสภาวะอารมณ์ร้ายอย่างกับเม่นบาดเจ็บ ทำไมเธอถึง
ไม่ตั้งสติสักหน่อยแล้วรับมือกับสถานการณ์อย่างนุ่มนวลกว่านี้ ความจริง
เธอน่าจะยอมค้ำที่เคบินให้จบบๆ ไป เธอยังเคยพักโฮสเทลห้องพักรวม
ที่ต้องแชร์พื้นที่ส่วนตัวกับคนไม่รู้จักด้วยซ้ำ

แต่คนพวกนั้นไม่ได้ทำให้เธอรู้สึกไม่เป็นตัวของตัวเองเหมือนอย่างที่
อเล็กซานเดอร์ทำนี่

และนี่เธอกำลังเสียใจที่ยินยอมในสิ่งที่ตัวเองต้องการหรือไง...
เธอถามตัวเอง

เธอมีสิทธิ์โกรธที่โดนเล่นตลกนะ ต่อให้อีกฝ่ายมีเหตุผลก็เถอะ

จู่ๆ อาการคลื่นไส้ก็ก่อตัวในคอ ตามมาด้วยน้ำลายที่สอเต็มปาก
เป็นอาการซึ่งเกิดขึ้นบ่อยระยะนี้ โดยเฉพาะเวลาเธอเครียดหรือใช้ความคิด
หนักๆ ฟ้าใส่ริบความมือหากล่องลูกอมรสมินต์ในเบ้าบนเบาะข้างตัว พอเจอ
ก็เขย่าใส่ปากที่เดียวสามเม็ดแล้วเคี้ยวกร้วมๆ ไม่นานรสเผ็ดซ่าหน้าซำ
ก็ช่วยกลบรสน้ำตีชมเปรี้ยวลงไป แต่เหงื่อเย็นๆ กลับผุดขึ้นเต็มหน้าผาก
หัวใจเต้นแรงขึ้น

ฟ้าใสสบถ กล้ากลืนของเหลวในลำคอลงไป บังคับสายตาจ่อจ่อที่ทางชาวโพลนเบื้องหน้าที่ละอองหิมะเริ่มโปรยปรายตกลงมาสมทบจ่อจื่อที่เอสบอกเวลาอีกสามสิบนาทีจะถึงที่หมาย หญิงสาวเทลูกอมใส่ปากอีกครั้ง ยกมือปาดเหงื่อที่กำลังจะไหลเข้าตา

รถบีเอ็มดับเบิลยูสีเทาเงินในกระจกยังอยู่ในระยะเท่าเดิม ตำแหน่งเดิมสร้างความรู้สึกอุ่นใจลึกๆ จนเธออดละอายกับความขยันแย่งของตัวเองไม่ได้ ตั้งแต่ขับมาเธอยังไม่เห็นรถในเลนฝั่งตรงข้ามเลยสักคัน รัฐเวอร์มอนต์ขึ้นชื่อเรื่องสถานที่เล่นสกีในหน้าหนาวกับทิวทัศน์งดงามของฤดูใบไม้เปลี่ยนสี ส่วนรอยต่อระหว่างฤดูหนาวกับฤดูใบไม้ผลิเป็นช่วงโลว์ซีซั่น บรรยากาศจะหม่นซึมจนนักท่องเที่ยวบางเมืองเลยเจียบเหงาแทบกลายเป็นเมืองร้าง แล้วเวลานี้คนที่ท่องเที่ยวก็คงกำลังกินอาหารเย็นกันอยู่ในบ้าน ไม่มีใครอยากออกข้างนอกหากไม่จำเป็น

ความคิดขาดจากหัวกะทันหัน เมื่อจุดสีแดงหลายจุดสะท้อนไฟหน้ารถวาบเข้านัยน์ตา

กว้าง!

เจ้าเป็ยกปุ่นของเพลงพินแล่นผ่านกว้างตัวโตกับลูกกว้างที่ยืนอยู่ริมทาง โดยไม่มีอะไรเกิดขึ้น พวกมันแค่นิ่งๆ ไม่ได้วิ่งออกมาอย่างที่เธอตกใจกลัวก่อนออกเดินทางเอเลียดเตือนเรื่องกว้างวิ่งตัดหน้ารถ บอกว่าพวกมันบางตัวมีขนาดใหญ่ยังกับวัว ที่เมื่อชนจังๆ จะก่อให้เกิดแรงปะทะมหาศาล แต่ถ้าหักหลบจะอันตรายยิ่งกว่าเพราะต้นไม้โตๆ หรือผาหินจะมีแรงต้านมากกว่าหลายเท่า

ทันใดนั้นฟ้าใสก็สะดุ้งสุดตัว

"อ๊ะ"

เงาทะมึนใหญ่โตโผนแผ่ลิ้วจากด้านซ้ายมาหยุดนิ่งกลางถนน ไฟหน้าสาดปะทะไปยังกว้างตัวใหญ่ ตากลมวาวเบิกโต หัวใจเธอกระดอนขึ้นมา

ในลำคอ รถพุ่งเข้าหามันเหมือนมีแม่เหล็กดึงดูดเข้าไป

สมองราวถูกแช่แข็ง สัญชาตญาณบังคับมือให้หมุนพวงมาลัยหักหลบ
พาหนะเร่งม้าสูงหนักกว่าสองตันเปลี่ยนทิศทางอย่างรวดเร็ว หลุดจากถนน
พุ่งไปยังชายป่าอีกด้าน ไฟาไสหวีดร้อง หักพวงมาลัยเบนหน้ารถออกมา
ได้ทันก่อนมันเสียดันสนชนาดมหึมา เจ้าเปียกปูนของเพลงพิณไถลกลับไป
บนถนนเปียกฉลื่น มันหมุนสายบังคับไปมา มันหนักเหลือเกิน ไม่เหมือน
เจ้ารถญี่ปุ่นคันเล็กของเธอ ภาพรอบตัววูบวาบอย่างกับฉากในภาพยนตร์สามมิติ

ใบหน้าอ่อนโยนรักใคร่ของพ่อแม่ผุดวาบขึ้นมา ตามด้วยความโศกเศร้า
รุนแรงหากเธอจะไม่ได้พบพวกท่านอีก

ไฟาไสรีบตั้งสติ เหยียบเบรกร้ายๆ เพื่อชะลอความเร็ว ปล่อยให้รถ
แล่นต่อไป รอจังหวะที่จะเหยียบเบรกรให้ลึกขึ้นเพื่อหยุดรถ

แล้วเธอก็ต้องกรี๊ดร้องลั่น เพ้ากระที่บนเบรกเต็มแรง
กวางยักษ์กระเด็นผ่านหน้ารถไป

ทว่าเธอไม่ได้เป็นคนชนมัน!

รถบีเอ็มเอสีเทาพุ่งเข้ามาจะชนเธอ ก่อนเบนออกข้างอย่างเฉียดฉิว แล้ว
เสียหลักไถลไปอีกฝั่ง ล้อหมุนบิดหิมะริมทางพุ่งกระจุยเหมือนแบ่งที่โดนเป่า
รถคันโตพุ่งเข้าหาแผงต้นไม้ดำทะมึนอย่างยังไม่อยู่

เธออ้าปากกว้าง แต่กรี๊ดร้องไม่ออก หัวใจอย่างกับถูกดึงหลุดจากขั้ว
โครมมม

พาหนะแสนสวยกระแทกต้นไม้เต็มแรงจนสิ้นสะเทือนตั้งแต่ลำต้นถึง
ปลายยอด หิมะร่วงกราวเป็นฝอยปนกับกิ่งก้านแห้งที่หักหล่นลงมา

"น้ำอเล็กซ์!"

ทันทีที่รถหยุดในสภาพหน้าบักทิมลงข้างทาง ไฟาไสก็กระซอก
เข็มขัดนิรภัยออก ตะเกียกตะกายลงจากรถแล้วออกวิ่งเต็มฝีเท้าไปหาเขา

ขออย่าให้เป็นอะไรไปเลย โอ...ขออย่าให้เขาเป็นอะไรเลย

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)